Виходять у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З палати послів. — Криза на Угорщинї. — Конституцийна борба в Англиї. — З німецкого парляменту.

Загальна ситуация помимо того, що довела до першого читаня буджету, єсть тепер супротив послїдних постанов Униї промощена, не представляє ся зовсім так корисно, як би могло видавати ся. Противно в посольских кругах уважають єї критичною. Именно робить єї такою становище Нїмцїв. Славяньска Унія пристала на відкликане наглячих внесень лише в надії, що між другим а третим читанем буджетової провізориї прийде до реконструкциї кабінету, а тимчасом Нїмцї не гадають на то згодити ся і жадають, аби Унія вдоволила ся надією, що по принятю провізориї у всїх трех читанях можуть розпочати ся переговори над реконструкциєю В справі тої спірної точки відбували ся вчера численні конференциї головно з президиєю польского Кола, однако ті конференциї не видали ніякого успіху. Рішене ситуациї мусить наступити вже в короткім часї вже з того взгляду, що коло половини грудня будуть скликані краєві сойми на короткі сесиї в цїли ухваленя краєвих буджетів.

„Zeit“ каже, що Нїмцї можуть згодити ся на реконструкцию кабінету, але тільки під условием, щоби до всяких национальних справ настало перемирє і ніякої зміни в тім напрямі, навіть коли би ішло о справи персональні, не роблено без згоди ради міністрів, аби кабінет, котрий прийде на місце теперішного, був позапарляментарний, так аби на міністрів не було надто великого натиску зі сторони послів і аби опозиция обіцяла, що в найкоротшім часї представить і постарає ся перевести проґраму працї в парляментї.

В дальшім ходї нарад вчерашного засїданя палати послів приступлено до голосованя над внесенем п. Калїни в справі шкіл меншости. Внесене відкинено.

Президент палати заявив, що відкликано 8 наглячих внесень і що полишило ся ще два, Хоца і Лисого. Розпочали ся зараз наради над внесенем Лисого в справі протических демонстраций в Яблінци По дискусиї наглячість внесеня відкинено і засїдане закрито. Слїдуюче нині.

В угорскій кризї, як доносять віденьскі часописи, настало знов погіршене. Послїдна авдиєнция Векерлього у цїсаря не приймив ріжних угорских жадань. Векерле хотів від'їхати до Будапешту, але цїсар жадав, аби лишив ся. Нині має відбути ся друга авдиєнция. — Вчера орґан Кошута „Будапешт“ заявив рішучо в статі, що мали вид маніфесту, що сторонництво Кошута переходить до опозициї і займе становище униї персональної. — „Pester Lloyd“ каже, що міністри належачі до сторонництва 1867 р. рішили ся, колиб їх цїсар не звільнив від обовязків, не побирати рекрутів і не пересилати квот до спільної каси державної. — Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що неправдива є вість, немов би президент сойму Ґаль наміряв скликати в найблизших днях засїдане сойму.

В Льондонї відбула ся вчера рада міністрів під проводом короля. Відтак на засїданю палати послів заявив президент міністрів Аскіт, що порадив королеви як найскорше розвязанє парляменту і король ту раду приймав. Коли по виборах теперішне правительство остоїть ся, то першою єго річю буде завести всї заповіджені в буджетї податки. Палата приймила заяву Аскіта оплесками.

Ві второк зібрав ся німецкий парламент. Отворив наради цїсар Вільгельм престольною промовою, згадав про державні фінанси і нові податкові закони та заповів ряд нових законів и. и. проект нової карної процедури, закона про посередництво в працї і и., сконстатував

Голодний ліс.

З фіньского — Юхо Районена.

(Конець).

Лїчебні прикмети соломяного хлїба вскорі потвердили ся. Як лише почали хорі дїставати соломяний хлїб місто деревляного, стало їм лїпше і почали поправляти ся. А се було тим виразнїйше, що по иньших селах мерли люди від тогож голодового тифу як мухи і кождої недїлї відправляли ся десятки панахид за покійників.

До Павлового дня всї були в родинї Петру на ногах. Не всїм одначе ставало одежини, тому ті, що не мали чим приодїти ся, сидїли дома; иньші волочили ся по волости, збирали милостиню та продавали дрібні ручні деревляні вироби свого батька. Аннї і Петру починали навіть справдї надїяти ся діждати до нових жнив.

Та от Аннї розвязала ся близнюками. Нужда збільшила ся. Коли надто Петру повіз близнюків хрестити і зайшов у селї до знакомого торговельника, дізнав ся, що єго хутір визначений дорогою публичної лїцитациї на продаж. Петру давно вже був винен щось свому сусїдови Корнеля-Хейкі. Тепер він голодував також, тому продав свою претенсию торговельникови за пуд муки. Торговельник був богатий чоловік, а довг Петру не перевисшував сто пятьдесять марок; він не находив одначе можливим чекати „ні одного дня“ і домагав ся продажі хутора, тому, що движимостий у Петру не було.

Довго просив і молив Петру торговельника, але той запевнював, що сам в потребі та домагає ся виплати усього довгу. Колиж Петру не міг перекинути ся в гроші; не міг також ані жінки ані дїтий. Прийшло ся вкінци віддати хутір.

Оден близнюк помер. Родичі уважали се за щастє, тому, що в них полишилось тепер лиш осьмеро дїтий, а з якими прийшло ся виходити під голе небо. Розуміє ся, що гірко було їм покидати хату, будовану власними руками, та поля управлювані серед пустинї з величезними трудами десятки лїт. Та не було що робити.

Покидаючи хату, не мала родина означеного пляну, куди повернути ся, тому побрела в сторону города. В Маркула наткнула ся она на купу людий, що також справили ся до Олонецкої ґубернії шукати роботи та хлїба. Провідник купи Михаіс Пааво був старим знакомим Петру. Родина прилучила ся також до неї.

— Мого сина найшли на початку зими мертвого коло одного подвіря при Раутавара— розповідав Пааво. — Хлопчина лежав зі скрутлем сїна в ротї. Коли приїхав ленсман і доктор, я пояснив їм, що дитина вмерла з голоду. Але пани сказали, що то не трафляє ся. Они порізали бідного покійника як удушеного і не хотїли вірити в голодову смерть, доки не найшли в єго череві одну осоку. Тодї то прийшло менї до голови вийти з відси, доки, ще ми всї не перемерли з голоду, або не зійшли з розуму. По дорозї пристали до нас иньші. Коли й ви підете з нами, ми перегодуємо вас; ми набрали досить запасів, стане для всїх,

— — — — — — — — — —

Рано рушили разом в дальшу дорогу. Всї були в лахах, а йшли гусаком, звертаючись все в сторону сходячого сонця. Ранок був морозний, але ясний та тихий. З хуторів виходили голодні, озлоблені собаки, уїдали з лютости на обірванців, потім сїдали на сніг і проводжали їх протяжним витєм.

В лїсї стало тихше. Дерева покриті інеєм були обсипані ріжноцьвітними узорами. Пнї, що тріщали від сильного морозу, витали виселенцїв нїби вистрілами. Виселенцї йшли мовчки затоплені в своїх думах. Тишину порушував лише скрип саний, на яких везено найслабших зміж виселенцїв, ріжкі кроки, та час від часу плач найменшої дитини Петру.

Коло сільця Кекі нарушило знов витє собак спокій, що тягли ся за подорожними цїлі верстви. За те дальше почалась пустиня— безконечні ліси хребта Маанселькя. Тут виселенцї, яких разило по селах витє собак, почули себе лїпше. Тут було спокійнїйше. З висших місць дороги, скілько оком давало ся сягнути, видно було лише ліси; ними вкривали ся збочі хребта і єго відног. На полудни піднесла високо голову за хмар гора Керо і темнїли шпилясті верхи Йонкувара. На переді

користний розвиток заморских посілостий і значаче, що правительство внесе проєкт про продовжене на 2 роки торговельних договорів з Анґлією. Правительство стало дбає про утримане і скріплене приязних взаємин з иншими державами. Констатує з вдоволенєм, що мароканьский договір з француским правительством переведено в дусї цїлий обох сторін. В нїмецкій державі і в австро-угорскій монархії з вдячностию згадують хвилю заключеня союза, котрий черес приступлене до него Італії став тридержавним. Цїсар переконаний, що спільне поступоване держав того союза також в будучности буде показувати свою силу для добра народів і утриманя мира.

Новинки.

Львів, дня 3 грудня 1909.

— Бюра редакциї і адміністрациї „Народної Часописи“ перенесені з Gazet-ою Lwowsk-ою до камениці при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— Іменованя. П. Мiністер рільництва іменував асистентів лїсництва Івана Лоницкого, Фр. Бедрнїка, Пав. Куцїка і Тад. Годка управителями лїсів і домен державних а елевів лїсництва Анг. Чарнецкого і Казим. Шгенсїнга асистентами лїсництва.

— В справі такс войскових подає львівский маґістрат до відомости: По мисли закона з 10 лютого 1907. Вістн. зак держ. ч. 10 мають всї обовязані до оплати військової такси зголошувати ся, а то до часу вигаснення того обовязку, що року в місяци сїчні в тій громаді, в якій дня 1 сїчня дотичного року мають своє місце замешканя. Сподїване узискане увільненя від особисто доходового податку з причини, що дохід не перевисшає 1.200 К або в иншої причини, а також узискане в попереднім році увільнене від особисто доходово го податку або від такси замість служби, не увільняє від обовязку зголошеня. Зголошувати ся можна устно або письменно. В цїли письменного зголошеня належить виповнити два примірники мельдункового формуляра читким письмом, точно і згідно і згідно з правдою у всїх рубриках і відослати до громади. Мельдункові формулярі можна дістати безплатно в старостві і громадских урядах. Посилки зголошень в королївствах і краях, заступлених в державній Раді є вільні від оплати почтового порта. Формулярі зголошень так зладжені, що відповідно зложені і адресовані можна без куверти віддати на почту. Устні зголошеня вписує громада до обох формулярів зголошень. Зголошеня, доконані посередником не увільняють обовязаних до зголошеня від одвічальности за належите виповнене того обовязку. Обовязані до зголошеня, котрі приписані зголошеня предложать по реченци, або що до дїйстних вимог неточно виповнені, можуть бути карані гривною до 50 К. Обовязані до оплати військової такси, котрі в своїх зголошенях щось сьвідомо замовчать або подадуть незгідно з правдою, підлягають — о скілько їх поступок не становить вчинку, підпадаючого постановам загального закона карного — гривнам до 500 К, а при особливо обтяжаючих обставинах до 1.000 К. Наложені гривни будуть в разї нестягальности, замінені на кару арешту. Полїтичній власти впрочім вільно, коли дістане запізно зголошене, або неточне, доконати безпроволочного виміру військової такси на основі дат її знаних, або дат, які будуть досліджені в уряду.

— Церковні злодії. Недавно тому доносили ми про обкражу церкви в Запитові і про арештоване одного із злодіїв, підчас коли другий втік. Арештований подав тоді, що називає ся Петро Ступницкий, а товаришем его був якийсь втїкач з Росиї. Отже той нїби Ступницкий сидячи в арешті разом з другими змовив ся, щоби втечи і в тій цїли вибили вже були кусень муру. Дозорцї вязниць однак добачили то і не допустили до втечі. Ступницкий очевидно зі страху, що стрітить его ще більша кара задумав зменшити собі кару в той спосіб, що сказав правду: признав ся, що не називає ся Ступницкий лиш Керницкий а спільник его, котрий втїк, називає ся Стан. Маґальский. Маґальского вже арештовано і против обох спільників відбуде ся небавком розправа.

— Огнї. В камениці при ул. Кароля Людвика ч. 37 вибух вчера досьвіта о 4 год. в однім з помешкань огонь. Займила ся т. зв. пруска стїна і сторожа пожарна мусїла її вирубати. Шкода виносить 200 К і була обезпечена. — У Волосатім лїського повіта згоріла в послїдних днях падолиста хата селяньки Настї Гребінчак а разом з хатою згоріла й 20 місячна дитина. Причиною огню була неосторожність.

— Обманьства дверника зелїзничого. З Кракова доносять: Комісар поліциї Ясевьский виcлїдив на тамошнім зелїзничім двірци обманьство, якого допускав ся дверник Кухарчик на шкоду переселенців. Кухарчик відбирав від переселенців, що їхали до Америки, зелїзничі карти, важні на пруcкі зелїзницї, заявляючи переселенцям, що они неважні до дальшої подорожи. Ті карти продавав він відтак иншим подорожним. Кухарчика безпроволочно усунено зі служби, а справу передано прокураториї.

— Отроєне карбольом. Дня 25 падолиста підчас виборів до ради громадскої в Яричеві новім зайшов один з виборців, іменем Андрій Козачок, до бічної комнати в громадскім будинку, служачій на склад всїлякого ломотя, а розглядаючись по кутах тої комнати, витягнув з поза печи фляшку. Понюхавши єї випив значну часть плину який в нїй знаходив ся, а котрий, як показало ся, був згущеним квасом карболевим. Крикнувши як не своїм голосом впав Козачок неживий на землю, а всяка поміч показала ся безуспішна. Припускають, що Козачок мусїв бути пяний, коли вюхаючи плин у фляшці не розпізнав, що то карболь.

— Львівска сензация. Гостї, що оногди вечером около 10 год. сидїли в „Американьскій“

підносили ся верхи Немівара. А там з боку, та обширна рівнина, то певно озеро Валамо, покрите студеним покривалом.

Цїлий ранок погода була прекрасна. Нараз подуло зимком. Iзза Руна витягнулись довгі, тонкі хмари. Они стали густїти, громадити ся і вскорі уся гора Тетрівара покрилась густою, білою пілою. В тім самім часї почали падати з дерев тонкі платочки снїгу, а по полях закурила метелиця. Здоймив ся вітер і підняв таку куряву, що заліплював снігом очи. Холодною струєю тягнув той вітер над землею, ударяв голими галузями, логинав вершки дерев.

Виселенцї присошають кроку. Але вже застогнав ліс під напором бурі, а тяжкі хмари сунуть ся люто по небі. Нараз гори і долини, ліси і люди, небо і земля — всьо сховало ся в сильній заверусї, що кождої хвилї сильнїйшала, шаліючи від великої лютости. Виселенцї зрозуміли, що тепер приходить ся їм боротися за жите, тому напружають усї сили. Ще питане, хто побідить: є курява, що надлесла ся з безкраїх тундр сходу, чи сини неурожайних країв Карелії! Старий і малий ступає завзято в перед, підтримуючи оден одного. Від сторони вітру обледенїла єї підрана одежина і стала твердою як латки. Лише обув не держить тепла, примерзає до ніг, ще не перемерали наскрізь, але умлівають від зимна. Одно хлопя умерло і покотило ся в снїг; буря завила над ним, витаючи так свою першу жертву.

— Антї, возьми мій кусничок хлїба, щоби стало у тебе сил дійти! — говорить Фомка молодшому братови, що постогнує від натуги.

— В перед, в імя Боже! — крикнув провідник Михаїс Паяво. — Звідси вже певно не далеко до села Голкі!

Одна женщина заточує ся і перериваним голосом співає псалом. Паяво піддержує єї попід руку і старає ся підбадьорити словами, а навіть вторує їй. Мовчки, тяжко віддихаючи веде Петру жінку, що видимо занемагає. Він лише що взяв з єї рук дитину. Анні чіплялась судорожно его руки і маячить, як у снї.

Виселенцї падають один за одним по дорозї. Конина Паяво застрягла також в снїгу. Та нікому думати про конину, як нікому помогти тим, що упали. Посеред страшної заверухи око заледви всніє відріжнити предмети а коли хто й увидить тїло при дорозї, не має сил нагнути ся до него. Женщина, що співала псальми, пустила з рук рукав Паяво і покотила ся в снїг; та він навіть не замітив того. „В перед! в імя Боже, в перед!“ бурмотїв машинально.

Більша часть держить ся ще на ногах Фомка і Антї віддихнули при пнї і знов плетуть ся в перед, не знаючи де иншї. Они переходять біля женщини засипаної до половини снїгом коло дороги.

— Чи то не мати? — з перестрахом шепче Фомка. Не дальше як сто кроків, сидить Паяво. Єго очи отворені, але Фомці видають ся они без житя. Кусник хлїба, що був у него в руцї примерз дивно, бо навіть не вимаз тоді, коли Антї торгнув легонько застиглого.

З тих, що йдуть лле ся піт, а страшна спрага пече їх нутро. Декто пробує лизнути снїгу, але від него ломить їх і кулить у щелепах. У всьому тїлї почуває ся така невмич, що не хоче ся продовжувати дальше борби; більшість огортає розпука. І ще кілька напружень і появляє ся повна байдужність. Нема вже ні розпуки ні страху. Тяжкі повіки сами замикають ся. Хоче ся спати, а на снїгу така мягка постеля, так манить до себе! Мороз проникає тїло, але вже не мучить; викликує радше приємне чуте. Запалі щоки надувають ся; стають тухнаті, як у товстого чоловіка. По тім теплїє в очах, голова повертає ся легонько, але мимо то все устає і чує ся цїлковитий спокій.

Фомка і Антї все ще йдуть і помагають оден одному, переходять з гори на гору. Вже йдуть по неткнутому снїгу; видно нема нікого на переді, коли не видати слїдів. А хтось сапить з заду них. Антї затримує ся, оглядає ся і пізнає батька, що волочить щось за собою по снїгу. В руках его нема дитини. „Деж сестра, деж мати“, хоче спитати Антї, але Фомка не дав єму на то часу і тягне его вперед.

— А ти не видиш, що батько нічого не тямить! — шепче він в перестраху. — Гляди як незвичайно горять его очи! І що він волічe за собою? Ах, ходім скорше... ходім!..

Ідуть дальше хоч уже зовсім темно.

— Коби хоч трошки можна відітхнути!

Та Фомка не дозволяє затримувати ся і спішить вперед зі всїх сил, хоч кров майже горить в его тїлї. Вкінци мелькнув огник у віддали. Фомка зрозумів, що треба про нього повідомити тих, що лишили ся з заду, але голос его не слухає. Він знає, що треба йти до огника не зменшуючи кроку. Він уже не чує, чи йде. Як у снї здає ся єму, що десь коло него забрехала люта собака. Потім его думки цїлком попутали ся. Та він не випускав руки брата, а все брив наперед, тягнучи за собою зовсім омлїлого Антї. Уже нема у нього сил та спасене близько.

Мешканцї Толки, перестрашені незвичайним дзявкотом собак, вибігли на двір, увидїли хлопят і потягнули їх до хати. Вже в сїнях посипали ся запити і окрики:

— Господи, Боже мій! Що ви за люди? Звідки ви йдете в таку непогоду? Чому не відповідаєте хлопята? Господи, будь нам милостивий! А то що ще за чоловік? Таж він волочить за собою мертве тїло!... Видно ноги померали серед такої божої заверухи!

В хатї відоймили мертве тїло Анні у Петру, що нічого не говорив і не розумів. Пробували відтерти замерзлу, але то не удало ся і єї винесли до новітки. За той час хлопята поснули у темній хатї а Петру сидів на припічку і без думки глядів в огонь.

Хлопята спали довго. Аж другого вечера они були в силї пояснити ґаздам, що стало ся з ними у підніжа Керо. Від Петру хоч як перше не спав і сидів на припічку не добули они ні одного розумного слова. Він і лишив ся таким на завсїгди.

Над ранком стихла заверуха. Сонце сьвітило знов ясно на сніжні поляни. Снїги білі ли аж за очи хапали у підніжа Керо а обледенїлі галузки дерев ярко іскрили ся до сонця. Ті снїги були пишним покривалом над шіснайцятьми бідаками.

З весною появились хрести на шіснайцятьох могилках; від тоді називає ся се місце „голодним лїсом“.

каварни, були сьвідками дуже сензацийної події. До сидячого в каварни дра Натана Г. адвоката в однім з місточок на провінциї, приступив адвокатский конципієнт др. Ш. і вдарив его в лице, а відтак зачав валити в него палицею так, що др Г. мусів аж втікати. Розуміє ся, що тота сцена нар бла великої сензациї, тим більше, що др. Г приїздить часто до Львова і має тут богато знакомих. Причиною тої події була — як розповідають — слідуюча справа: Др. Г. був довший час конципієнтом в адвокатскій канцелярий емер радн Е. В. і він сам ту канцелярию, а п. В. чоловікови вже старому виплачував лиш місячну пенсию. Отвираючи власну канцелярию др. Г. намовив дра Ш., щоби він на тих самих услівях обняв посаду у радника В., де др. Ш. і працював че ез 4 роки. Хотячи однак позбути ся конкуренциї др Г. зробив донесене до адвокатскої палат і на основі его зізнань палата счеркнула др Ш 4 роки практики.

— **Репертуар руского театру в Бродах.** (Саля „Тов. Музичного“.) — Початок о $7^1/_2$ год. вечером

В неділю, дня 5 с. м „Маруся Богуславка“, народний образ М. Старицького.

В понеділок, дня 6 с. м. „Жидівка“, опера Галеви.

— **Пан ґенерал і пані ґенералова.** До одного з перворядних готелів заїхав сими днями якийсь незнакомий в мундурі ґенерал майора а разом з ним і якась велика пані, котру п ґенерал записав в книзі гостий яко свою жінку. Ґенерал через цілий час робив візити визначним личностям, а его супруга ходила по склепах і маґазинах та купувала всілякі річи, та казала відсилати собі разом з рахунком до готелю. В апартаменті збирало ся щораз більше всіляких дорогоцінних предметів, суконь біля і т. п. Вечером ходили обоє до театрів і вертали пізно до готелю. Перед кількома днями обоє чогось посварили ся і дама спакувала куфри, забираючи куплені але незаплачені річи і від'їхала. Ґенерал вернувши в ночи, вже ії не застав; від готелевої служби довідав ся, що виїхала до Берна. В виду того зателеґрафував він до берненьскої поліциї, з просьбою, щоби она відобрала від жінки куфри і задержала їх, але їй самій позволила їхати дальше Повідомлена о тім пані „ґенералова“ так розсердилась, що відразу здеґрадувала пана „ґенерала“ Она зізнала в поліциї, що зовсім не есть жінкою п. ґенерала, лиш була его приятелькою, а п. ґенерал, то лиш звичайний собі агент одного з празских товариств асекурацийних. Він називає ся Пасек і поїхав до Відня, щоби перебравши сь в мундур ґенерала, допускати ся всіляких обманьств. Полиция тоді зателеґрафувала до п ґенерала, щоби приїхав і відобрав куфри, а коли він приїхав, арештувала їх обоє

— **Що розповідає жінка Гофріхтера.** Сотрудник віденьскої „Arbeiter Ztg.“ розмавляв з жінкою арештованого оберлайтнанта Гофріхтера, котра розповідає: В пятницю тамтого тиждня закликано мене рано о 9 год до телефону і спонукано, щоби я вийшла з дому. Я вийшла, не прочуваючи нічого. Около 12 год. загелефонував до мене чоловік: Можеш вертати домів; я забув двері замкнути Коли я вернула, побачила зараз, що стало ся. Відбула ся ревізия. Все було поперевертане, шафи отворені, постіль порозкидана. Я пішла до телефону і зажадала в дивізийній канцелярії розмовити ся з чоловіком. Я спитала его, що стало ся, а він успокоїв мене і на дальше питане сказав, щоби я не чекала з обідом на него. О 2 год. прийшов чоловік сам до дому і побув може три чверти години. Що стало ся? — питаю. Не потребуєш непокоїти ся. Кілька дивних случаїв зійшло ся разом і кинули на мене підозріне убийства через отроєне. Відкрито подібність письма, знайшли у мене пігулки для пса і мої препарати, яких мені потреба до фотоґрафованя. То підозріня, ізза яких будуть мене переслухувати. — Бій ся Бога — сказала я на то; то страшна річ. — Мені не може стати ся нічого — успокоїв він мене. — Я не почуваю ся до ніякої вини. Знайшли мене, арештували мене та годі що вдіяти против того.

Дальше розповідає Гофріхтерова, як єї чоловік писав телеґраму до єї сестри, щоби она приїхала і що тоді лежав коло него набитий револьвер і він був би преці застрілив ся, як би почував ся до вини. Пізнійше навідувала ся она до чоловіка вже в арешті і він єї успокоював та казав, що небавком верне. — На питане сотрудника згаданої ґазети, чого Гофріхтер критичного дня їздив до Відня, відповіла она: Бо я его так просила. Він зовсім не хотів їхати, бо шкодував гроший. Він був дуже ощадний.

Гофріхтерова розповідала дальше: „А тепер істория з пуделками. Та й я тут богато завинила. Він хотів зробити мені несесерку на іглы та ґузики і т. п.: хотів зліпити 12 пуделок так, щоби они виглядали як шафка з шуфлядками. То якось не удавало ся єму і я сказала: Дай спокій, ти того не зробиш. І він дійстно того не зробив, а поналїплювані пуделочка кинув до печи.

„Та й що до оплатків то я також винувата. Наш пес не хотів з'їсти порошку на хроби. Мій чоловік взяв тоді з домашної аптички і завинув в него порошок. Оплаток однак розірвав ся а мені прийшло тоді на гадку, що можна би дати псови порошок в капсулках з оплатків і я піддала ту гадку чоловікови а він купив капсулки і дав псови; пес тоді дійстно з'їв. Впрочім тоті капсулки зовсім инші, як ті, в яких розіслано отрую. А що мій чоловік казав собі показати, як обходити ся з тими капсулками, то преці річ зовсім ясна. Що до хініни, то п. Гофріхтерова каже, що она нездужала на пропасницю а чоловіка казав в аптиці купити хініну для неї. Про гектоґраф она не знає нічого.

Телеґрами.

Відень 3 грудня. О нинїшних нарадах Німців видано слідуючий комунікат: По коротвій дискусиї в німецкім комітеті екзекутивнім зібрали ся в полудне представителї христ. суспільної партиї з членами німецкого комітету екзекутивного на спільну нараду над ситуациєю. Обговорено подрібно політичне положене викликане послідною ухвалою Униї славяньскої Висказано згідно гадку, що заким зачнуть вести ся дальші конференциї, треба порозуміти ся з президентом міністрів. В тій цїли вибрано тіснійший комітет, що складає ся з пп. Сильвестра, Гесмана, Кінка, Пахера і Перґельта. Комітет той по нараді з президентом міністрів має зложити звіт представителям обох німецких партий в цїли дальшої ухвали.

Відень 3 грудня. На нинїшнім засіданю палати послів приступлено до нарад над пильним внесенем пос. Хопа о трактованю ческих доставників торгових в німецких містах. Внескодавець мотивував своє внесене по чески.

Петербург 2 грудня. Суд засудив з по межи обжалованих 18 членів социяльно-революцийної партиї 11 на заточене, 3 на тюрму а 4 увільнив

Петербург 3 грудня. З Лівадиї доносять що цар місяць тому назад перебирав ся за звичайного вояка і з карабіном на плечах та 120 патронами ходив сам один на прохід, при чім салютував переїзджаючих попри него офіцирів. То само повторив 14 днів опісля в мундурі старшого підофіцира 1. батальону стрільців прибочної ґвардиї і в той спосіб сам випробовав умундуроване армії

Мелїля 3 грудня. Головний командант іспаньский приймив вчера піддачу начальників цілого обшару Бені Сіккар.

Льондон 3 грудня. Парлямент буде завтра відрочений. Зачувати, що нові вибори відбудуть ся межи 10 а 20 січня.

Вашінґтон 3 грудня. Контрадмірал Кімбель відплив до Панами, де як зачувати обняв команду над войском диригованя до Нікараґви на случай, коли би показали ся конечні надзвичайні зарядженя.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, 7, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{38}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·$\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*)
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30 $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).